

Forfatter: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin

Titel: BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin

Citation: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin: "BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin", i *Grundtvig og Ingemann*, Forlagt af Samfundet til den Danske Litteraturs Fremme, s. 309. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001989206-000-shoot-L001989206000_0134.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvig og Ingemann

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Grundtvig, Nikolai Frederik Severin, *Grundtvig og Ingemann,*

Grundtvig til Ingemann.
Kjøbenhavn. 18. Febr. 1851.

Kjære Ingemann!

Skjønt Rigsdagsklokken slaar i dette Minut, maa jeg dog gribe Pennen, før Haanden bliver valen paa ny, dels fordi jeg virkelig skammer mig lidt over min tilsyneladende haardnakkede Tavshed, og især fordi jeg kan se paa den tomme Konvolut, at er du end ikke bleven vred over min Uskriftmæssighed, saa er du dog bleven kjed af den. ¹⁾

Nu da først og fremmest: inderlig Tak til dig og din Lucie for eders kjærlige Deltagelse, som jeg vel gjorde sikker Regning paa, men saa' derfor just gjærne Forsikringen om! og naar jeg derfor ej siden skriftlig har ladet høre fra mig (mundtlig har du vist hørt ved Algreen, som jeg udtrykkelig bad derom), da er det ikke engang blot fordi jeg er kommen ud af Yane med at skrive til dig og har Hænderne fulde, men især fordi jeg i den første Tid kun meget ugjærne talte, selv med Yenner, om min Lises Lidelse og Død. Hun led nemlig meget og meget længe, og jeg led ikke lidet, saa da Gud „for Kristi Blod gjorde Afskedstimen god“, da takkede jeg ham af mit inderste Hjærte baade paa hendes og mines. 310Vegne, og kunde intet Øjeblik ønske hende tilbage med en efter Lægernes enige Udsagn ulægelig Sygdom og et, saa Vidt jeg kunde skjønne, til Døden utrøstelig Hjærte. Da jeg nu om alvorlige Ting aldrig siger andet, end hvad jeg mener, saa trode jeg ikke at burde skrive til Lises og mine gamle Venner, som har set, hvad hun var for mig gjennem en hel Menneskealder, og kunde ikke se, hvad der laa under de kolde, døde Bogstaver, saa jeg let i deres Øjne kunde faa Skin af en Ukjærlighed eller Følesløshed, som jeg, hvor lidt jeg end ellers ænser Skinnet, kun saare nødig vilde og maatte ville have. Nu derimod, da du maner mig langt anderledes med det kjærlige Blik paa de henrundne, virkelig idylliske Dage og det hvide Papir, end om du havde læst mig Texten, — nu maa jeg i Guds Navn baade sige og skrive, hvad sandt er, uden ængstelig at spørge, hvordan det vil se ud, — og det er sandt: jeg kunde ikke længer trøste og opmuntre den ædle Sjæl med det tunge Sind, og hun kunde da heller ingenlunde trøste og opmuntre mig, som dog ogsaa trænger langt mere til begge Dele, end Verden véd eller med Guds Hjælp skal faa at vide. Derfor sørgede jeg vel inderlig ved hendes Dødsseng, men ikke ved hendes Grav, hvor jeg sagde af mit inderste Hjærte: Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet!

Se saa! nu har jeg skriftet. Dit venlige Kvad antager jeg naturligvis for sendt til „Danskeren“, da der intet staar i Konvolutten, og hvis du ikke siger til i Tide, maa du siden tie, naar du ser det dør paa Lørdag otte Dage.

Nu, kjære, gode, gamle Ven og Stalbroder! Gud velsigne dig, ogsaa for det trofaste Venskab til mig og mit Hus, som ingen Omskiftelse i den ydre eller indre Verden har kunnet skade! Svend er nu hos mig, og jeg véd, han vilde, hvis han var hjemme, bede mig indslutte hans Hilsen i den kjærlige Hilsen fra Jane og os alle til din Lucie og dig

ved din
N. F. S. Grundtvig.